

У Гусках солов'ї не дають спати...

Якось, проїжджаючи в журналістських справах околицями с. Кам'яне-Случанське, звернули увагу на знак з назвою хутора Гуски. Та за клопотами так туди й не потрапили. А коли поїхали, то дізнались, що це вже не хутір, а частина села. За словами старожилів, носить він таку назву тому, що колись на цьому місці панночка залишила гуску, з якою втікала від татар.

Як же живуть тут люди без магазину, школи, фельдшерсько-акушерського пункту? Розпитали про це в тих небагатьох мешканців, які лишилися. Колись у Гусках було більше населення, зараз зосталось чотири родини. Серед них Петровчуки. Ще з вулиці зрозуміли, що прийшли до добрих господарів. У дворі стоять дві великі машини, трактор, бігають кури з індиками, чотири собаки. Хазяїна Михайла вдома не застали: працював у полі. А газдиня Зоя поралась на подвір'ї. Гостинно запросила до оселі, приємно вразили чистота й кімнатні рослини, які є всюди. Жінка не корінна жителька, вийшла сюди заміж. Каже, що спочатку трохи незвично було, та, побачивши мальовничу природу, подихавши чистим повітрям, зрозуміла, що кращого місця на землі не знайти. - Наш хутір таким і не назвеш, - розказує Зоя, - скоріше це база відпочинку. Адже щойно на вулиці потепліє, то молодь з Кам'яне-Случанського й сусідніх сіл з'їжджається до нас. Навіть не можу передати словами, яка тут краса, особливо коли зацвітуть липи, приємний аромат так і манить до себе. А солов'ї як співають... Уночі часом навіть заснути не можна від їх мелодійного тьохкання.

Далі провела до хліва, аби показати господарство. А воно в них чималеньке: дві корови, семеро свиней.

- Маємо багато худоби й поля, - втручається в розмову син Михайло, - адже завдяки цьому й живемо, до магазину ходимо дуже рідко, бо далеко. Хліб печуть мама з дружиною. І повірте, нічим не гірший від купованого, швидше навпаки. І картопля в нас своя, у цьому році посадили її 80 соток. Тож голодувати не будемо.

Ще Петровчуки, та й решта жителів Гусок, ходять до лісу, який за сто метрів від будинків. Та не відпочивати, а за чорниціями, грибами. Улітку ніхто без роботи не сидить. Зимою також гав не ловлять. Кожен зайнятий своєю справою. Зоя вишиває, Михайло з лози виготовляє плетені вироби, адже свого часу закінчив Сарненське ВПУ-22, там і навчився цьому ремеслу. Невістка бавиться з первістком Дениском. А хазяїн іде до лісу. На свята родина чекає гостей, їх завжди чимало. Адже Зоя має 9 братів і сестер. Тож і приїжджають зі своїми сім'ями і погостювати, і відпочити.

Найстарша мешканка цієї місцини - Віра Петровчук. Цьогоріч їй виповниться 83 роки. Зараз жінка мешкає сама в убогій хаті, хоч і вигодувала чотирьох синів. Батьки бабусі - одні з перших жителів хутора. Пригадує, як колись його називали Гайовою. Через гарну природу. Віра Ігнатівна, хоч уже й у літах і недочуває, та при здоровій пам'яті. Ніколи не забуде війну, як спалили їхню хату, як ховалась з мамою в лісі, а та прикривала її собою від куль. Не мали де жити, тож самі звели з гілок хатину. А оскільки була зима й холод, то палили багаття прямо в ній, щоб хоч якось зігрітись. Коли вийшла заміж, мала велике господарство. Тримала аж 15 корів. Картоплі садили багато, понад гектар, та не так, як зараз, під трактор, а лопатою. Ця сім'я завжди користувалась повагою серед людей. Підтвердженням цьому є й лелеки, які оселились на даху хліва. Кажуть, що ці птахи гніздяться тільки в добрих людей. Жінка пригадує, як якось лелечиха зникла, покинувши маленьких пташенят, які ще навіть їсти не вміли. То Віра їх годувала з рук. Скільки то було радості, коли вони піднялися в небо й кружляли над подвір'ям.

Нині бабуся рада кожному вхожому в хату, бо ж самій сумно, нема з ким і словом перемовитись.

- Часом сяду й співаю, - розказує, плачучи. - Дуже вже люблю цю справу. Чоловік і покохав мене за голос. Якось почув, як заводила з дівчатами, й сказав: «Будеш моєю

дружиною».

Сини Віри Петровчук пороз'їжджались, хто куди. Гордяться ними, адже виховувала чесними, мудрими, завжди готовими прийти на допомогу. Приміром, Микола служив у Афганістані. Ризикував життям заради спокою чужої країни. Ще один, Петро, мешкає в Сарнах, часто навідується до мами, якій уже важко обходитися без сторонньої допомоги. А Віктор і Сергій - у Кам'яне-Случанському з сім'ями, роботи не мають, тож тяжко працюють у полі. Сергій хоче повернутись у батьківський дім, добудовує хату, робить ремонт. Подобається йому тут.

Крокуємо Гусками далі. В очі впадає акуратний біленький будиночок. А на городі жіночка з сапкою. Це Софія Лотоцька. Мешкає тут уже 36 років. Одружилася з Василем Овдійчуком і перейшла до нього. Усе життя тяжко працювала на будівництві в Сарнах у ПМК-6 й ПМК-2. Її сусіди, Галина й Анатолій Шавлові, також гарні господарі. Виростили четверо діточок, донька Наталія, на жаль, загинула на заробітках. Ще одна, Юлія, працює в Київській області. Жанна - перукар, закінчила Сарненське ВПУ-22 й працює вдома, тож на хуторі є власний майстер. Син Дмитро ходить до школи в Кам'яне-Случанське. Та хлопець не жаліється, каже, що корисно долати декілька кілометрів у день. Чоловік Анатолій працює лісником. А сама господиня їздить на заробітки, адже роботи в селі немає. Вона корінна мешканка, а її супутник життя - з Вирів. Не пішла, як зазвичай, жити до нього, а навпаки, забрала до себе. Бо не хотіла їхати з такого красивого місця. Як і всі хуторяни, сім'я тримає велике господарство. А ще розводять кролів, зараз у них 5 самиць, і в кожній потомство.

Ось такий він, хутір Гуски, де немає викидів і шуму, де солов'ї не дають спати...

Наталія ДЕМЧУК.